

selve Lovforslagets tydelig udtalte Motiv. — Men nu siger jeg, at, ligesom jeg har stor Tvivl med Hensyn til en Fæstefløsningslov, saaledes har jeg ogsaa meget stor Tvivl om, at man ved den her foreslaaede Lov vil opnaae det, som den gaaer ud paa, nemlig at bringe saadanne Bestemmelser tilveie om Forpagtninger paa 50 Aar, at disse ikke blive misbrugte, og at Bestemmelserne nogenlunde kunne overholdes. Udvalgets Mindretal har allerede erkjendt, at der behøves flere Bestemmelser i saa Henseende, end Indenrigsministeriet har tænkt paa, og at Forpagterne paa 50 Aar ellers ikke ville opnaae den sikre og rette Besiddelsesstand, som det er Hensigten med Forordningen af 1792 at tilstaae dem, naar de deri omhandlede Contracter komme til Anvendelse. Sagen foreligger vel i dette Dieblit saaledes, at jeg ikke er berettiget til at omtale Mindretallets egne Forslag nærmere, men, kan jeg end ikke gaae ind paa at paavise, at de ikke tilstrækkelig opfyldte den Hensigt, som de have, nemlig at umuliggjøre Omgaaelse af disse Forpagtningcontracter og Misbrug af den samt Omgaaelse af den her foreslaaede Lovs Billie, saa er jeg dog, uden at gaae ind paa disse Forslag, formeentlig berettiget til at omtale de Forslag, der ere stillede. Der er saaledes ikke af Mindretallet i Udvalget stillet noget yderligere Forslag end det, som findes i selve Lovforslaget, sigtende til at forhindre, at Forpagtningsskifter bliver saaledes fastsat, at Contracterne derved i Virkeligheden forandres fra Contracter paa 50 Aar til Contracter paa meget kortere Tid. Lovforslaget er ligesom ufuldstændigt i saa Henseende, men hvorledes kunde det være anderledes. Jeg er saa overbevist, som Noget kan være det, om, at det er den ærede Indenrigsministers aldeles bestemte Billie at modarbejde, hvad jeg her henlyder til kan finde Sted, men Midlerne til at forhindre det ere ikke tilstrækkelige. Det er i Lovforslaget bestemt, at man for de første 9 Aar kan fastsætte en noget ringere Afgift end for den følgende Tid, imod at man saatiigen for de 9 sidste Aar kan forhøje Afgiften i Forhold over Middelbeløbet. Men naar man nu for de første 9 Aar fastsætter en Afgift saa høi, som det paa nogen Maade er

rimeligt, saa faaer man allerede for de nærmest paafølgende Aar en Afgift, der er udover det Rimelige, og for de sidste 9 Aar en Afgift, der er meget over det Rimelige. Man vil altsaa derved kunne fremtvinge, at Forpagtningerne blive forvartigere. Udvalgets Mindretal har vel dernæst med Hensyn til de Tvivl, der kunne være tilstede med Hensyn til vor nuværende Lovgivning — eller dog med Hensyn til dens Anvendelse, idet Tilfældet ikke hidtil er bragt for Landets højeste Domstol — fundet det nødvendigt at bestemme, at Forpagteren altid kan overlade sin Forpagtningssret til visse Personer. Men jeg paastaar, at dette er ikke tilstrækkeligt, thi en Forpagtningssret paa 50 Aar er en saadan Formuesgjenstand, at den, naar den skal have den Betydning og den Vægt og Sikkerhed, som jeg antager er tilstillet ved Forordningen af 15de Juni 1792, maa være langt friere transportabel. Om jeg end kan respectere, at en Mand siger: „Jeg vil ikke, at en Forpagter idag forpagter af mig, for saa imorgen at overdrage Forpagtningen til en Anden“, saa maa jeg dog, naar den hele Brugsform skal give nogen Sikkerhed, forlange, at en Mand, der har forpagtet en Gaard paa 50 Aar, naar han selv 3 eller 4 Aar derefter finder, at hans hele Personlighed ikke er skiftet til den Livsstillning, han saaledes har paataget sig, og til at vinde det ud af Contractforholdet, som han havde ventet, skal være berettiget til at afhænde denne sin Rettighed til Andre. Det er, som sagt, en aldeles utilstrækkelig Udvei, som Mindretallet i Udvalget i saa Henseende har foreslaaet. Der er fremdeles andre Punkter, hvorom Mindretallet selv i Betænkningen har antydet, at der er en vis Usikkerhed tilstede, med Hensyn til hvad Domstolene i paakommende Tilfælde vilde statuere; men, naaget der er en saadan Uklarhed tilstede, vil Mindretallet dog ikke røre ved Forholdet, men overlade det til Domstolenes Afhjælpelse. Naar man imidlertid behandler et heelt saadant Contractforhold og sæler, at man med Hensyn til samme staaer paa en usikker Grundvold, saa tror jeg, at man ikke skal tage enkelte Punkter deraf for, men at man skal søge at ordne det hele Forhold. Et Punkt er der nu i det